

Striček Radonja.

V ranem jutra s sedlom svetlim
osedlal je konja,
pa prijezdil čez poljano
striček je Radonja.

V beli lozi ptička gleda,
gleda ga, vprašuje:
„Kam za solncem jezdiš, striček,
v polje daljno, tuje?“

„Prek poljane jezdim širne
tja do zlate gore;
zora mlada tam pometa
v gori bele dvore.

In v rubine se oblači,
z demanti lasé si češe
in v zafire se obuva
in s cekini ogenj kreše.

Ogenj kreše zora zlata,
kuri kres vrh gore...
Jaz prijašem — odprem vrata,
stopim v bele dvore.

In v rubine se oblečem
in v zafire se obujem
in s cekini kot z odejo
konja iskrega obsujem.

Jezdil bom preko poljane,
jezdil k tebi, ptička,
kljanček ti je radoveden,
radovedna lička...“

Jezdi striček prek poljane,
ždo vodi krasno;
v lozi ptička gleda — smeje,
smeje se mu glasno...

Jos. Vandot.

LADISLAV OGOREK:

Dr. Ivan Tavčar.

Ob sedemdesetletnici njegovega rojstva.

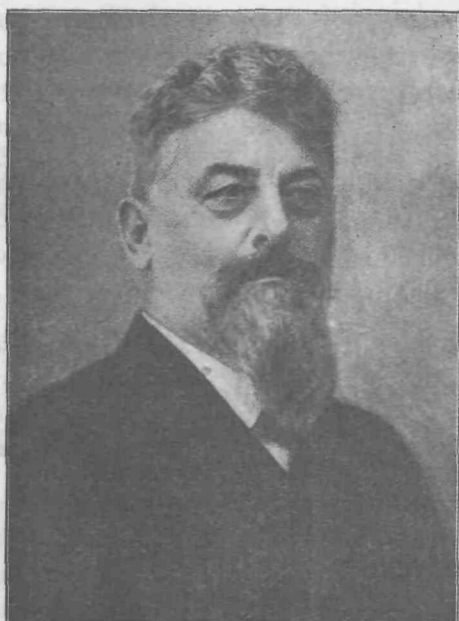
ne 29. avgusta t. l. je minilo sedemdeset let, kar je bil rojen v Poljanah nad Škofjo Loko kot sin preprostih kmetiških staršev dr. Ivan T a v č a r, odvetnik in dolgoletni župan v Ljubljani, znameniti slovenski pisatelj pripovedovalec.

Ob tej priliki se je vsa naša domovina spomnila tega odličnega svojega sina z iskrenimi čestitkami, poudarjajoč velike njegove zasluge, ki si jih je pridobil kot umetnik in kot narodni bojevnik za pravice, za čast, veljavo in ugled naše mile govornice in našega naroda.

Dr. Ivan Tavčar je posvetil vse svoje življenje delu za obče koristi, za prospeh in napredek našega naroda, predvsem za blaginjo naše bele Ljubljane. Njegove povesti, ki je skoro vsem vzeta snov iz naše domače zgodovine in iz življenja našega naroda, obsegajo

šest debelih knjig. Način Tavčarjevega pripovedovanja je tako izrazit in samosvoj, da ne moremo nobenega svojih pisateljev primerjati z njim. Njegova umetnost je popolna in tako dragocena, da si je dr. Tavčar sam s svojimi deli zgradil neminljiv spomenik v naši prosvetni zgodovini!

Kot človek je dr. Tavčar plemenit mož usmiljenega srca in radodarnih rok. »Naj ne ve levica, kar da desnica!« Po tem pravilu je delil dobrote na vse strani. Sam do skrajnosti skromen in pošten, ni nikoli iskal javne pohvale in javnega priznanja za to, kar mu je njegovo blago srce narekovalo storiti dobrega. Na stotine je ubožnih dijakov, ki jih je Tavčarjev dom sitil in oblačil ali z denarjem podpiral, da so mogli študirati in da so prišli do kruha.

Najlepše lastnosti Tavčarjeve so: deloljubnost, poštenost in odkritosrčnost. Zlasti v tem oziru bodi slovenski mladini zgled krementegega, vse časti vrednega slovenskega moža! Izkušaj ga posnemati v krepostih, navzemi se jasnih, krepkih potez njegovega značaja!

Blažena slovenska kmetiška hiša, ki si nam rodila takega moža! Mi se časteč klanjamo pred njo! Slavljencu dr. Tavčarju pa v imenu slovenske mladine prav od srca čestitamo k njegovi sedemdesetletnici!